

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Golubiu-Dobrzyniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabela Bejger

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewa Romanowska

w obecności oskarżyciela Prok. Rej. - -----

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2017 roku

sprawy D. W.

syna L. i L. z domu S.

urodz. (...) w L.

oskarżonego o to, że: I. w dniu 13 października 2016 roku w miejscowości (...) gm. G., pow. g. (...) (...), woj. (...) (...) na terenie prywatnej posesji umyślnie uszkodził samochód osobowy marki K. S. o nr rej. (...) poprzez wybicie szyby w drzwiach przednich z lewej strony, przebicie dwóch kół z lewej strony, rozbicie urządzenia (...) wewnątrz pojazdu oraz uszkodzenia powłoki lakierniczej poprzez porysowanie czterech elementów karoserii, gdzie łączna wartość szkody wynosi 42.248,18 złotych na szkodę A. K.;

tj. o przestępstwo z art. 288 §1 kk

II. w okresie od dnia 29 września 2016 roku do dnia 01 października 2016 roku z terenu prywatnej posesji w miejscowości (...) gm. G., pow.g. (...) (...), woj. (...) (...) wykorzystując brak zabezpieczenia technicznego dokonał kradzieży roweru damskiego o nazwie T. (...) koloru białego wartości 500 złotych działając na szkodę T. M.;

tj. o przestępstwo z art. 278 §1 kk

ORZEKA:

I. przyjmując, iż D. W. dopuścił się popełnienia czynów opisanych w akcie oskarżenia, tj. przestępstw z art. 288 §1 kk i art. 278 §1 kk oraz uznając, iż wina i społeczna szkodliwość jego czynów nie są znaczne na mocy art. 66 § 1 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec niego warunkowo umarza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

II. na mocy art. 67 § 3 kk zobowiązuje oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A z siedzibą w W. kwoty 41.206,63 (czterdzieści jeden tysięcy dwustu sześciu złotych sześćdziesięciu trzech groszy) w terminie 3 (trzech) lat od uprawomocnienia się orzeczenia;

III. na mocy art. 67 §3 kk zobowiązuje oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 1.000,- (jednego tysiąca) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej (nr konta (...));

IV. zasądza od oskarżonego D. W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty sądowej oraz obciąża go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70 (siedemdziesięciu) złotych.

UZASADNIENIE

W okresie od dnia 29 września 2016 roku do dnia 1 października 2016 roku w nocy D. W. udał się do miejscowości S. do nieruchomości stanowiącej własność jego siostry, a zamieszkiwanej przez T. M., jego partnerkę, A. K. oraz córkę, M. K.. Po wejściu na teren posesji zauważył stojący przy wejściu niezabezpieczony rower damski o nazwie T. (...) z koszykiem wiklinowym, koloru białego, o wartości 500 złotych, stanowiący własność T. M.. Postanowił go zabrać. W drodze do G.-D. wrzucił rower do przydrożnego stawu, uszkadzając go. Kilkanaście dni później, tj. 13 października 2016 roku D. W. ponownie pojechał do miejsca zamieszkania T. M. i jego partnerki, biorąc ze sobą śrubokręt i kilka kawałków porcelany. Gdy znajdował się na posesji, rzucił kawałkiem porcelany w przednią lewą szybę zaparkowanego tam samochodu osobowego marki K. S. o nr rej. (...), stanowiącego własność A. K., wybijając ją. Następnie przy pomocy śrubokręta porysował powłokę lakierniczą, doprowadzając do uszkodzenia czterech elementów pojazdu oraz przebił opony dwóch kół z lewej strony. Po otwarciu drzwi zbił wyświetlacz urządzenia (...). Swoim działaniem spowodował szkodę po stronie A. K. w łącznej kwocie 41.206,63 złotych. Szkada wyrządzona A. K. została naprawiona w całości przez (...) S.A. na podstawie zawartej umowy ubezpieczenia AC.

Dowód:

- zeznania świadka T. M. – k. 3-4, 23-24, 101
- zeznania świadka A. K. – k. 19, 106,
- wyjaśnienia oskarżonego D. W. – k. 65-66, 118
- protokół oględzin miejsca i rzeczy z dnia 13.10.2016 r. wraz z dokumentacją fotograficzną – k. 26-33,
- protokół oględzin rzeczy z dnia 29.11.2016 r. wraz z dokumentacją fotograficzną – k. 85-94,
- faktura VAT nr (...) z dnia 14.12.2016 r. – k. 109-110,
- informacja z (...) – k. 166.

Oskarżony D. W. nie był dotychczas karany sądownie. Jest bezdzietnym kawalerem, ma wykształcenie średnie, z zawodu jest informatykiem, Jest zatrudniony w firmie (...) w G.-D., osiągając z tego tytułu wynagrodzeniem brutto 2.200 złotych miesięcznie. Ponadto pobiera rentę rodzinną w wysokości 790 złotych. Posiada samochód osobowy marki A. (...) o wartości 4.000 złotych.

Dowód:

- dane osobowe oskarżonego – k. 76,
- informacja z K. – k. 81.

Oskarżony zarówno w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia zgodne z ustalonym stanem faktycznym. Wyjaśnił, iż któreś nocy w okresie od 29 września 2016 roku do 1 października 2016 roku poszedł do posesji swojej siostry, gdzie mieszka T. M. i jego rodzina. Gdy wszedł na podwórko, zauważył biały rower. Postanowił go zabrać, aby zmusić T. M. do opuszczenia nieruchomości jego siostry. W drodze do G.-D. wrzucił rower do przydrożnego stawu. Dalej wyjaśnił, że gdy to działanie nie przyniosło zamierzonego skutku, postanowił ponownie pójść na posesję siostry. Wziął ze sobą śrubokręt i kilka elementów porcelany. Po wejściu na działkę rzucił porcelaną w przednią lewą szybę zaparkowanego przed domem samochodu i stłukł ją. Następnie przebił dwie opony, porysował karoserię pojazdu oraz uszkodził urządzenie (...).

Dokonując oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, sąd uznał je za w pełni wiarygodne. Przynajmniej wszystkie wyjaśnienia te były spójne i logiczne. Poza tym korespondowały z zeznania pokrzywdzonych, T. M. i A. K., którzy

opisali zakres uszkodzeń ich mienia. Świadek T. M. zeznał, iż 2 października 2016 roku zauważył, że ktoś ukradł rower stanowiący jego własność o wartości 500 złotych. Następnie 13 października 2016 uszkodzono samochód osobowy marki K. S., stanowią własność jego partnerki, A. K.. Z zeznań tego świadka wynikało, iż w samochodzie wybito przednią szybę od strony kierowcy, przebito dwa koła od lewej strony, porysowano powłokę lakierniczą na lewych przednich i tylnych drzwiach oraz tylnym błotniku, pokrywie silnika i lewym przednim słupku oraz uszkodzono wyświetlacz nawigacji wewnątrz pojazdu. Świadek A. K. swoimi zeznania potwierdziła zeznania T. M.. Zeznania tych osób były dla sądu również w pełni wiarygodne, gdyż były spójne i wzajemnie ze sobą korespondowały. Ponadto odpowiadały treści wyjaśnień oskarżonego, których sąd również nie kwestionował.

Za wiarygodne sąd uznał również dowody w postaci protokołów oględzin rzeczy wraz z dokumentacją fotograficzną, z których wynikały uszkodzenia roweru oraz samochodu stanowiących własność pokrzywdzonych. Dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione osoby w przewidzianej prawem formie. Ponadto żadna ze stron nie kwestionowała ich autentyczności. Wątku wiarygodności sąd nie odmówił również dokumentom prywatnym w postaci faktury VAT oraz pisma z (...) S.A. Na ich podstawie sąd ustalił zakres oraz wartość naprawy uszkodzonego samochodu. Ponadto z informacji zakładu ubezpieczeń wynikało, iż szkoda wyrządzona przestępstwem A. K. została naprawiona przez (...) S.A. Autentyczność tych dokumentów również nie była kwestionowana przez żadną ze stron, stąd sąd nie miał podstaw, aby odmówić wiary tym dowodom.

Wobec tak ustalonego stanu faktycznego sąd uznał, że D. W. dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów, tj. przestępstwa z art. 288 § 1 kk oraz przestępstwa z art. 278 § 1 kk. Jednocześnie mając na uwadze przebieg postępowania, zwłaszcza postawę oskarżonego, który przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, okazał szczerą skruchę, naprawił szkodę na rzecz pokrzywdzonego T. M. oraz wyraził wolę naprawienia szkody na rzecz (...) S.A., sąd zdecydował się skierować sprawę na posiedzenie w przedmiocie warunkowego umorzenia postępowania, odstępując tym samym od przeprowadzania postępowania dowodowego.

Uznając, iż wina i społeczna szkodliwość czynów popełnionych przez D. W. nie są znaczne, sąd warunkowo umarzył wobec niego postępowania karne. W przekonaniu sądu tak ukształtowana dolegliwość jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Decydując o warunkowym umorzeniu postępowania, sąd miał na uwadze przede wszystkim dotychczasową niekaralność oskarżonego, jego nienaganny tryb życia, a także przyznanie się do zarzucanych mu czynów oraz wyrażenie szczerzej skruchy. Sąd pozostaje w przekonaniu, że popełnione przez oskarżonego przestępstwa miały charakter incydentalny. Wobec tego na mocy art. 66 § 1 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 3 lata. Dodatkowo sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 1000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Postpenitencjarnej oraz Pomocy Pokrzywdzonym oraz zobowiązał go do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Oceniając stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, sąd miał na uwadze wysoki rozmiar szkody wyrządzonej w pojeździe. Niemniej, w ocenie sądu, postawa oskarżonego w trakcie postępowania, w ramach której podejmował szereg starań, by spełnić zadość wymaganiom stawianym przez pokrzywdzonego T. M. w zakresie naprawie szkody na jego rzecz, przekonała sąd, że oskarżony naprawi również szkodę związaną z uszkodzeniem pojazdu. Z tego względu, zdaniem sądu, dolegliwość w postaci warunkowego umorzenia postępowania będzie reakcją wystarczającą, aby zmobilizować oskarżonego do naprawienia tej szkody. Ponadto należy pamiętać, że gdyby oskarżony nie podejmował żadnej inicjatywy w zakresie spełnienia zadość orzeczonemu obowiązkowi, istnieje możliwość podjęcia postępowania karnego i skazania go. Wobec tego sąd zdecydował warunkowo umorzyć postępowanie na okres trzech lat. Z drugiej strony należy podkreślić, iż sąd miał również możliwość wydania orzeczenia skazującego. Nie można było bowiem zupełnie zatracać z pola widzenia negatywnych okoliczności czynu. Niewątpliwie oskarżony i jego rodzina pozostają w konflikcie z pokrzywdzonymi. W żadnym stopniu negatywne emocje nie uprawniały jednak oskarżonego do bezprawnego wtargnięcia na teren zajmowanej przez nich posesji oraz lekkomyślnego naruszenia ich prawa własności poprzez kradzież i uszkodzenie mienia. Swoim działaniem oskarżony naraził pokrzywdzonych na szkodę majątkową, w przypadku A. K. na szkodę o znacznych rozmiarach. Dlatego też oskarżony zdaniem sądu i tak został potraktowany łagodnie, uzyskując orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania, ale nie zapominając o powyżej wskazanych

negatywnych okolicznościach czynu, nie mogło to nastąpić bez jakichkolwiek dolegliwości, bowiem popełnił jednak przestępstwa. Z uwagi na te negatywne okoliczności orzeczono wskazane w wyroku dolegliwości.

Ustalając wysokość świadczenia pieniężnego sąd uwzględnił dochody oskarżonego i jego stan majątkowy. Oskarżony osiąga dochód z tytułu wynagrodzenia za pracę w kwocie 2.200 złotych brutto oraz rentę rodzinną w kwocie 790 złotych. Z tego względu, zdaniem sądu, uiszczenie świadczenia pieniężnego w kwocie 1000 mieści się w jego możliwościach płatniczych.

Biorąc pod uwagę, iż swoim działaniem oskarżony doprowadził do powstania szkody majątkowej, sąd, na podstawie art. 67 § 3 kk zobowiązał go do naprawienia tej szkody poprzez zapłatę kwoty 41.206,63 złotych w terminie 3 lat od uprawomocnienia się orzeczenia, która stanowi wartość szkody w pojeździe należącym do pokrzywdzonej. Zasadzając powyższą sumę na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W., sąd uwzględnił, iż roszczenie pokrzywdzonej z tytułu powstałej szkody zostało zaspokojone poprzez odszkodowanie wypłacone przez (...) S.A. na podstawie umowy ubezpieczenia AC, wobec czego oskarżony zobowiązany jest zapłacić powyższą kwotę na rzecz właśnie tego podmiotu. Jednocześnie sąd odstąpił od zobowiązania oskarżonego do naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego T. M., bowiem w trakcie postępowania sądowego oskarżony naprawił szkodę w naturze, przekazując pokrzywdzonemu rower wraz z koszem wiklinowym i koralikami. Podczas przekazania tych przedmiotów pokrzywdzony nie zgłaszał zastrzeżeń co do roweru i koralików. Wskazywał jedynie na brak wyhaftowanego liścia klonu na koszu, który został wykonany przez jego partnerkę i znajdował się na koszu skradzionego roweru. Żądał, aby oskarżony dostarczył mu kosz z takim samym haftem. Następnie w toku kolejnego posiedzenia sądu pokrzywdzony wskazał, iż w przekazanym mu rowerze była przebita dętka, wobec czego musiał kupić nową. Z tego względu zgłosił dodatkowo wniosek o zobowiązanie oskarżonego do zapłaty na jego rzecz kwoty 15 złotych, które poniósł w związku z zakupem nowej dętki. Sąd nie uwzględnił tego żądania, gdyż w chwili przekazania roweru pokrzywdzony nie zgłaszał do niego żadnych uwag. Gdyby rower rzeczywiście miał przebitą dętkę, to pokrzywdzony od razu by to zauważył, bowiem jest to usterka widoczna gołym okiem, zwłaszcza, że pokrzywdzony sam wyprowadzał rower z budynku sądu. Sąd nie uwzględnił również żądania pokrzywdzonego w zakresie dostarczenia przez pokrzywdzonego koszyka z identycznym haftem do tego, który znajdował się na koszu skradzionego roweru. Sąd zwrócił uwagę, iż szkoda na rzecz pokrzywdzonego w zasadniczej części została naprawiona. Naturalną rzeczą była trudność w pozyskaniu przez oskarżonego identycznego haftu, gdyż został on wykonany przez partnerkę pokrzywdzonego. Sąd nie podzielił również wskazań pokrzywdzonego, że jego szkoda w związku z brakiem haftu wynosiła 150 złotych, bowiem pokrzywdzony nie wykazał, że tyle kosztowałyby wyhaftowanie motyla. Biorąc pod uwagę, iż rozstrzygnięcie tej kwestii prowadziłoby do nieuzasadnionego przedłużenia postępowania, sąd odstąpił od orzekania w tym zakresie, mając na uwadze, że pokrzywdzony ma możliwość dochodzenia tego roszczenia w drodze postępowania cywilnego. Sąd nie znalazł również podstaw do nałożenia na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody związanej z wynajęciem samochodu zastępczego, zwiększenia składki na ubezpieczenie AC, czy też szkody związanej z obniżeniem wartości pojazdu na skutek uszkodzenia. Należy zauważyć, iż szkoda na rzecz pokrzywdzonej A. K. również została naprawiona w zasadniczej części. Jeśli chodzi o pozostałe szkody, o których naprawienie wnosiła pokrzywdzona, to rozstrzygnięcie w tym zakresie było niemożliwe w świetle zebranych dowodów. Sąd nie posiadał bowiem żadnych danych na temat wysokości tych szkód oraz tego, czy w ogóle doszło do ich powstania. Ustalenie tych kwestii wymagałoby przeprowadzenia wzmoczonego postępowania dowodowego, w tym przeprowadzenia dowodu choćby z opinii biegłego w celu ustalenia spadku wartości pojazdu na skutek uszkodzenia. To z kolei, wobec przyznania się sprawcy do zarzucanych mu czynów i możliwości skierowania sprawy na posiedzenie, było niecelowe.

Odstępując od orzekania w zakresie wniosków pokrzywdzonych o zasądzenie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, sąd zważył, iż art. 67 § 3 kk nakłada na sąd obowiązek zasądzenia takiego zadośćuczynienia w miarę możliwości. Nie ulega wątpliwości, iż nałożenie tego obowiązku uwarunkowane jest istnieniem krzywdy. Nałożenie obowiązku zadośćuczynienia jest również obligatoryjne, jeśli sąd, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ma takie możliwości. W niniejszej sprawie ze zgromadzonych dowodów nie wynikało, aby pokrzywdzeniu doznali krzywdy w związku z kradzieżą i uszkodzeniem ich mienia. Zdaniem sądu ustalenie tej kwestii

wymagałoby przeprowadzenia dodatkowego postępowania dowodowego w tym zakresie, w tym dopuszczenia dowodu z opinii biegłego psychologa lub psychiatry.

Uwzględniając wynik postępowania karnego oraz sytuację finansową oskarżonego, sąd na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 629 kpk w zw. z art. 7 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 złotych tytułem opłaty i obciążył go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70 złotych. Uiszczenie przez niego wskazanych kwot nie narazi oskarżonego na istotny uszczerbek w utrzymaniu.